

Ἡ πυρὰ ἔκαιε, θρανία δέ τινα ἦσαν πρὸ αὐτῆς τεθειμένα ἐν ἡμικυκλίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἔκειτο μεγάλη τράπεζα, ἐπὶ ταύτης δὲ μεγάλη λυχνία ἐφώτιζε βιβλία καὶ νέας ἐφημερίδας.

Τὰς γωνίας κατεῖχον τραπεζία μετὰ πλουσίων συλλογῶν σπανιωτάτων σινικῶν ἀγγείων. Κυρίαί καὶ Κύριοι, ἔνθεν κἀκείθεν ἐπὶ θρανίων καθήμενοι, ὠμίλου, ἠεροῶντο, ζωηροί, ἰλαροί, εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ἐγκαρδίου καὶ ἀγνῆς ταύτης φιλοξενίας.

Ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ τοίχου ἄπερ δὲν ἐκάλυπτον βιβλία, ἦσαν ἀνηρτημένοι μεγάλοι οἰκογενειακοὶ εἰκόνες, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο μεγαλοπρεπῆς τοιαύτη, παρισῶσα τὸν οἰκοδεσπότην. Ἐν ᾧ παρετήρουν τὴν εἰκόνα ταύτην, ἡ οἰκοδέσποινα μὲ εἰδοποίησεν ὅτι αἱ Κυρίαί ἅπασαι ἤδη εἶχον ἀποσυρῆθαι, καὶ ὅτι ἴσως ἦτο καιρὸς νὰ ἐτοιμασθῶμεν διὰ τὸ γεῦμα. Πρὸ τινων ἐτῶν, μοι ἔλεγεν, ἐπεκράτει τὸ ἔθος νὰ προσέρχωνται αἱ Κυρίαί εἰς τὴν τράπεζαν μὲ γυμνοὺς ὤμους ὡσεὶ εἰς χορὸν, ἀλλ' ἤδη, ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, φέρομεν πάντοτε ἱμάτια κεκλεισμένα. Τί φρονοῦσιν οἱ ὑμέτεροι συμπόλιται περὶ τῆς συνηθείας ἡμῶν, τοῦ νὰ μεταβάλλωμεν ἱματισμὸν δασύς καθήμεθα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὅτε ἀκόμη εἴμεθα μόνον; Ἀπεκρίθη, ὅτι ὅπου συνείθιζον νὰ γευματίζωμεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμέρας, δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπάρχωσι σταθεροὶ τοιοῦτου εἶδους κανόνες, καὶ ὅτι πρὸς τοῦτοις τὸ φράκον καὶ ὁ λευκὸς λαιμοδέτης ἦσαν ἀντικείμενα τόσον ἀντιπαθητικὰ πρὸς τὸ ἄρβρον φύλον, ὥστε μόνον ἐν ἀναποφεύκτοις περιστάσεσιν ἐγίνετο χρῆσις αὐτῶν.

Πιθανὸν οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ εἰσὶ λίαν ἀπαιτητικοί, ὑπέλαβεν αὐτὴ, ἀλλὰ ταξειδεύουσα ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ, εἶδον πόσον εἶναι εὐχάριστον νὰ ἔχη ἡ μορφωμένη κοινωνία ὠρισμένας συνηθείας. Ἐκαστος τότε γινώσκει τί τὸ πρακτέον, οὐδεμίαν δ' ἔχει ἀνάγκη νὰ συμβουλευθῆ τινὰ περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ παρυσιασθῆ. Γινώσκω ὅτι πολλοὶ ξένοι χαρακτηρίζουσι τὴν ἡμετέραν συνήθειαν τοῦ ἀλλάσσειν ἔνδυμα εἰς τὸ γεῦμα σχολαστικὴν, ἀλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ στιγμή αὐτῆ τῆς προπαρασκευῆς εἰς τὰς συναθροίσεις, ἔστω καὶ οἰκογενειακῆς, συντελεῖ εἰς τὴν γενικὴν εὐδιαθεσίαν.

Εἶχον πάντοτε ἐπιδοκιμάση τοσοῦτον τὴν συνηθειαν ταύτην, καὶ τόσον ἀκατάλληλον θεωρήσῃ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὥστε ἐδικαίωσα αὐτὴν κατὰ πάντα, καὶ ἀναχωρῶν ὑπεσχέθημι αὐτῇ νὰ ἐφαρμώσω καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς τὸ ἔθος τοῦτο.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὁ κώδων προσεκάλεσεν ἡμᾶς εἰς τὸ γεῦμα. Ἐν τῇ θύρᾳ τῆς αἰθούσης μὲ περιέμενον ὁ οἰκοδεσπότης. Ἐλπίζω, εἰπέ μοι, ὅτι ἡ ὥρα ἐκεῖνη τῆς μοναξίας

δὲν σᾶς ἀφῆρσε παντελῶς τὴν καλὴν διάθεσιν. Εἴμεθα πάντες περὶεργοὶ νὰ ἴδωμεν ἐὰν Γερμανὸς καθηγητῆς ἔχει ὄρεξιν καὶ ὀδόντας καλοὺς ὡς τοὺς ἡμετέρους. Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι δύνασθε νὰ ἐκλεξήτε τὴν σύντροφόν σας εἰς τὴν τράπεζαν. Παρ' ἡμῖν δρίζουσι τοῦτο οἱ οἰκοδεσπόται. Τὸ κατ' ἐμὲ ὀφείλω πάντοτε νὰ προσφέρω τὸν βραχίονα εἰς τὴν μᾶλλον μετὰ τῶν ἡμῶν διακεκριμένην Κυρίαν. Ἡ σύζυγός μου καὶ ὁ συνοδῶν αὐτὴν ἔρχονται πάντοτε τελευταῖοι κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἀποτελοῦσι τὸ τελευταῖον ζεῦγος τῆς συνοδίας, ἧτις προσέρχεται εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἐπειδὴ δὲ ἀπουσιάσατε κατὰ τὸ πρόγευμα, ἡ τιμωρία ὑμῶν ἔσται σήμερον νὰ συνοδεύσητε ὑμεῖς τελευταῖοι τὴν σύζυγόν μου.

^{Ἐπεται τὸ τέλος.}

A. M.:.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ ΡΥΘΜΟΙ

ὑπὸ τὴν γενικωτέραν αὐτῆς σημασίαν ἡ λέξις *ῥυθμός*, ἐν τῇ θεωρίᾳ τῶν ἀποτελεσματικῶν καλουμένων τεχνῶν, ἀρχιτεκτονικῆς δηλ., πλαστικῆς καὶ γραφικῆς, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ ἀποτύπωσις τοῦ καλοῦ ἐν τῇ τέχνῃ, καθ' οἷον δὴποτε τρόπον, πάντοτε βεβαίως ἐν χώρῳ, ἔνεκα τῆς φύσεως αὐτῶν τούτων τῶν τεχνῶν· μερικώτερον ὅμως, ῥυθμὸς ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ εἶνε ὠρισμένος τις τύπος, ὑφ' οὗ τὸ καλὸν ἐμφανίζεται παρὰ τινι λαῷ, σύμφωνα πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ διαμορφούμενος, ἢ ἄλλως ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας ἐν ᾗ κατ' ἔθνη ἢ κατὰ τεχνίτην ἐμφανίζεται, διὸ καὶ τὸ πάλαι τρόπος ἐκαλεῖτο ὁ ῥυθμός. ὑπὸ τοιοῦτους τινὰς τύπους ἐμφανίζονται πάντα τὰ τῆς τέχνης ταύτης προϊόντα, τύπους διαμορφωθέντας παρὰ ταῖς διαφορὰς φυλαῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους κατὰ τὸν ἰδιάζοντα ἐκάστη χαρακτῆρα. Τούτων κυριώτατοι, ὑφ' οὓς ὅλα τὰ τῶν καλῶν χρόνων τῆς πατρίδος ἡμῶν μνημεῖα ἀπετυπώθησαν, εἶνε τρεῖς, καὶ περὶ τούτων καὶ μόνων ἐνταῦθα, ἐν βραχεί, ἔσται ἡμῖν ὁ λόγος.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ῥυθμοὶ ἢ τρόποι ἐργασίας, διαστέλλονται κατὰ τε χρόνους καὶ χαρακτῆρα τῆς διαμορφώσεως αὐτοῦς φυλῆς, ἀναλόγως τοῦ ὁποίου καὶ διακοσμοῦνται, ἐν τῇ κατὰ περιόδους ἀναπτύξει αὐτῶν. Τούτων οἱ δύο φέρουσι τὰ ὀνόματα τῶν φυλῶν αἰτίνας ἀνέδειξαν αὐτοῦς, ὁ δὲ τρίτος τοῦ τοῦ ἐν ᾧ, ὡς λέγεται, ἐπενοήθη· οἱ Δωριεῖς δηλ. ἀνέπτυξαν τὸν *Δωρικὸν ῥυθμὸν* ἢ Δωρικὸν ἐργασίας τρόπον, οἱ Ἴωνες τὸν *Ἰωνικόν* καὶ ἐν Κορίνθῳ εὐρέθη ὁ *Κορινθιακός*. Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὀλίγῳ πρὸ αὐτῆς ἐσχηματίζετο ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τῆς ἀπομιμήσεως τῶν ἐκεῖσε μετακομιζόμενων Ἑλληνικῶν τεχνουργημάτων, ἔτι δὲ καὶ διὰ τῆς μεταβάσεως τεχνιτῶν Ἑλλήνων, Ῥω-

μαϊκή τέχνη, ἐν ἀντιθέσει μὲν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐκ ταύτης δὲ κυρίως ζωτικότητα ἀρουμένη καὶ ταύτην βάσιν καὶ ὑπόδειγμα ἔχουσα, διὸ καὶ ὀρθῶς Ῥωμαιοελληνικὴ καλεῖται. Ὅπως καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις οἱ Ῥωμαῖοι ἐμιμήθησαν καθ' ὅλα τοὺς Ἕλληνας, οὕτω καὶ ἐν τῇ τέχνῃ αὐτῶν τὰ πάντα παρὰ τῶν αὐτῶν παρέλαβον, μορφώσαντες κατὰ τὸν ἰδιάζοντα αὐτοῖς χαρακτῆρα διὸ διακρίνομεν παρ' αὐτοῖς τὸν Ῥωμαιοδωρικὸν ῥυθμὸν, τὸν Ῥωμαιοῖωνικὸν καὶ τὸν Ῥωμαιοκορινθιακὸν τὸν τε ἀπλοῦν καὶ τὸν σύνθετον, ὅστις εἶναι ἀπλοῦς τοῦ Ἰωνικοῦ καὶ τοῦ Κορινθιακοῦ συνδυασμὸς, περὶ ὧν ὅμως οὐ τοῦ παρόντος.

Οἱ τρεῖς κύριοι ῥυθμοὶ, οὓς ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, δὲν ἐκαλλιεργήθησαν μόνον ὑπὸ τῶν φυλῶν ὧν τὰ ὀνόματα φέρουσιν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῶν ἀναδειχθέντες, ἐγένοντο ἀσπασίως δεκτοὶ καὶ ἀνεπτύχθησαν οὐχὶ ἐν ὠρισμέναις χώραις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀλλὰ γενικῶς διεδόθησαν κατ' ὀλίγον καθ' ἅπασαν ταύτην, ἔδραν θεβαίως καὶ ὀρημητήριον, ὡς εἰπεῖν, τηρῶν ἕκαστος αὐτῶν τὴν ἀναδείξασαν γῆν, ἐν ἣ μετὰ πλείονος καλλιεργεῖται ζωηρότητος.

Παλαιότερος τῶν ἄλλων καὶ μεγαλοπρεπέστερος εἶνε ὁ Δωρικὸς. Ὑπὸ τῆς ὁμωνύμου φυλῆς ἀναπτυχθεὶς φέρει τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς μεγαλοπρέπειαν καὶ σοβαρότητα μετὰ πολλῆς τῆς ἐμβριθείας καὶ αὐστηρότητος συνδέων, ἐπιδεικνύει μόνος αὐτὸς περισσώτερον τῶν δύο ἄλλων τὸν τύπον τῶν ἀρχαίων ξυλίνων ναῶν ἐπὶ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ μερῶν, ἔνεκα τῆς ἀπλότητος ἣν ἐτήρησεν ἐν τῇ ἀπομιμήσει τῶν μερῶν τούτων, ἐν ᾧ οἱ δύο ἄλλοι, ὑπὸ τῆς πολυπλοκωτέρας διακοσμῆσεως αὐτῶν ἀπεμακρύνθησαν περισσώτερον τοῦ ἀρχικοῦ τύπου, δυσκολώτερον ἐν αὐτοῖς διαγιγνωσκομένου.

Ὅπου κατόκησαν Δωριεῖς ἤγειραν λαμπρὰ τούτου τοῦ ῥυθμοῦ μνημεῖα, ἐφ' ὧν δυνάμεθα νὰ σπουδάσωμεν τοὺς χαρακτῆρας αὐτούς· εὐτυχῶς, ἔνεκα τῆς τάσεως τῶν ἀρχαίων πρὸς τὸ ἀποδέχεσθαι πᾶν καλόν, ὁθενδήποτε προήρχετο, καὶ τὸ μετὰ τοῦτο τελειοποιεῖν καὶ ἀναπτύσσειν συμφώνως πρὸς τὸν ἕκασταχοῦ χαρακτῆρα, ἔχομεν καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις, πόλει οὐχὶ Δωρικῇ μὲν, πλὴν περιλαβούσῃ ὡς ἐν ἀνθοδέσμῃ πάντα τὰ ἔξοχα προϊόντα τῆς Ἑλληνικῆς διανοίας, τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ῥυθμοῦ τούτου· καλοῦσιν ἡμᾶς τὰ Προπύλαια καὶ ὁ Παρθενὼν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐν δὲ τῇ κάτω πόλει τὸ Θησεῖον καὶ πλείστα ἐν ἐρειπίοις συντρίμματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, εἰς ἐπίδειξιν τῆς κατ' ἐποχὰς ἀναπτύξεως καὶ καλλιεργείας τοῦ ῥυθμοῦ τούτου. Ἐξετάσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τελειοτέρου πάντων, τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου, προσιθίντες, ὅπου εἶνε ἀνάγκη, καὶ τὴν κατὰ χρόνους παραλλαγὴν αὐτοῦ ἐν ταῖς λεπτομερείαις.

Μετὰ τὸ σύνθηες εἰς πάντας τοὺς ναοὺς κρηπίδωμα ἔρχονται τρεῖς ἐκ μαρμαρίου ἀναβαθμοὶ, ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου τῶν ὀπίων βαίνουσιν οἱ κίονες. Τὸ πώρινον ὅμως τοῦ Παρθενῶνος κρηπίδωμα φέρει ἄνω πρὸ τῶν τριῶν ἀναβαθμῶν ζώνην μαρμαρίνην, ὡς μετὰ βασιῶν ἀπλῶς χρησιμεύουσαν. Οἱ Δωρικοὶ κίονες κυριώτατον χαρακτηριστικὸν ἔχουσιν ὅτι στεροῦνται βάσεως, βαίνουσι δ' ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου, ὡς οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων εὐθὺ ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀναφυόμενοι. Στενοῦμενοι πρὸς τὰ ἄνω (εἰς μείουρον, κατὰ Πausaniam, ἀνιόντες), ἔχουσι περὶ τὸ μέσον τὴν καλουμένην ἔντασιν, ἥτοι ἐλαφρὰν καμπυλότητα πέραν κατὰ μῆκος τὸν κίονα περιθέουσιν· τὸ σῶμα αὐτῶν φέρει βραδύσεις (τὰ νῦν κανούλια) ἀβαθεῖς 16-20, συνήθως δὲ 20, εἰς ἀμβλείας ἀποληγούσας γωνίας· τὸ ὑποτραχήλιον εἶνε ἐν ταῦθα ταινία χωριζομένη τοῦ σώματος δι' ἐντομῆς, τὸν ἀνώτατον σπόνδυλον τοῦ σώματος τερματιζούσης· ἐπὶ τοῦ ὑποτραχήλιου ἐκτείνονται αἱ βραδύσεις, ἐπ' αὐτοῦ τερματιζόμεναι. Ἐκτὸς τοῦ ὑποτραχήλιου, τὸ κιονόκρανον φέρει εὐθύς μετὰ τὸ τέρμα τῶν βραδύσεων τὰ κυμάτια ἢ τοὺς ἱμάντας (καὶ ἐντομὰς (anuli), ἥτοι 3-5 κυματοειδῶς ἐπαλλήλους ταινίας ἐν εἴδει κρίκων περιθεούσας τὸν κίονα κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος· μετὰ τὰ κυμάτια ἔπεται ὁ ἐχίνος, ἐν σχήματι πλαταμῶδους σώματος περιφεροῦς, χαμηλοῦ, ὡσεὶ πεπιεσμένου ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἄνωθεν μερῶν καὶ διὰ τοῦτο κυρτῶς ἐξέχοντος, λίαν παρεμπερῆς ἀρχαία φιάλη· ὑπὲρ τὸν ἐχίνον κεῖται πλίνθος τετράγωνος, ὁ ἄβαξ, ὅστις εἶνε τὸ ἀνώτατον μέρος τῶν τε Δωρικῶν ὡς καὶ παντὸς ἄλλου εἶδους κίονων.

Οἱ κίονες τῶν ἀρχαιοτέρων Δωρικῶν ναῶν εἶνε θραχεῖς σχετικῶς πρὸς τὸ πάχος αὐτῶν, οἷοι οἱ τοῦ ἐν Κορίνθῳ ναοῦ τῆς Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς, ὕψος ἔχοντες 7 ἐμβατῶν καὶ $\frac{3}{4}$, (ἥτοι ἡμιδιαμέτρων τοῦ κατωτέρου σπονδύλου)· ὅσον ὅμως προχωροῦσιν οἱ χρόνοι βλέπομεν ὅτι τὸ ὕψος αὐτῶν ἀξάνει καὶ φθάνει μέχρις 8 ἐμβατῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι· χαρακτηριστικὸν δὲ τῶν μετὰ ταῦτα ναῶν, τῶν ἐν Ῥωμαϊκοῖς ἰδίως χρόνοις ἰδρυθέντων, εἶνε τὸ λίαν ὑψηλὸν καὶ λεπτὸν τῶν κίονων, ὡς φαίνεται ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις προστάσει τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρχηγέτιδος Ἀθηνᾶς (τῇ κοινῶς Πύλῃ τῆς ἀγορᾶς καλουμένη), ἥτις εἶνε τὸ νεώτατον τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥωμαϊκῶν ἔργων. Ἐπὶ τοῦ κίονος παρατηροῦνται καὶ ἄλλαι κατὰ χρόνους παραλλαγαί. Εἰς τοὺς νεωτέρους λ.χ. διαφέρει ἡ τῶν ἱμάντων ἐργασία, ὁ ἐχίνος φαίνεται μᾶλλον συμπεπιεσμένος καὶ παρέχει ὄψιν δίσκου κυλινδρικοῦς ἀπεστρογγυλωμένου τὰς πλευρὰς, ὁ ἄβαξ γίνεται ταπεινότερος.

Μετὰ τὸν κίονα ἔρχεται τὸ ἐπιστύλιον, (ἀρχιτέτραβα κοινῶς καλούμενον), ὁμαλὸν καθ' ὅλα καὶ ἀπλοῦν, φέρον εἰς τὸ τέρμα αὐτοῦ ταινίαν

ὡς μετάβασιν πρὸς τὸ ἄνω μέρος, ὑπὸ δὲ τὴν ταινίαν ταύτην καὶ ὑπεράνω ἐκάστου μεταστυλίου καὶ κίονος φέρεται ὀρθογώνια τινα τετράπλευρα σώματα ἰσοπαχῆ τῇ μεταβατικῇ ταινίᾳ τοῦ ἐπιστυλίου, ἀκροσάνιδα καλούμενα, ὡς εἰκονίζοντα τὰ τέρματα τῶν σανίδων τῆς στέγης τῆς στοᾶς· τὰ ἀκροσάνιδα ταῦτα φέρουσι κάτωθεν εἰς μίαν σειρὰν ἕξ κυλινδρικὰ σώματα, ἅτινα ἄλλοι μὲν ἤλους καλοῦσι, θεωροῦντες αὐτὰ ὡς τοὺς γομφοῦντας τὰς σανίδας, ἄλλοι δὲ σταγόνας καὶ δὴ τὰς ἐκ τῶν καταρρέοντων ὑδάτων τῆς στέγης ἐν τοῖς ἀρχικοῖς ναοῖς σχηματιζομένας.

Τὸ διάζωμα σύγκειται ἐκ τῶν *τριγλύφων* καὶ *μετοπῶν*· αἱ τρίγλυφοι εἰκονίζουσι τὰ ἄκρα τῶν δοκῶν τῆς στέγης τῆς στοᾶς καὶ ἀντιστοιχοῦσι πρὸς μέσον μεταστυλίου καὶ κίονος, ἐκτὸς τῶν γωνιακῶν, μᾶλλον πρὸς τὸ ἄκρον κειμένων· καλοῦνται δὲ τρίγλυφοι, διότι ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν εἶναι διηρημένη διὰ δύο ἐντομῶν εἰς τρία μέρη ἐν εἶδει μικρῶν κίωνων τρεῖς γεγλυμμένας πλευρὰς ἐχόντων καὶ *μηρῶν* καλουμένων. Τὰ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διαστήματα ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις ναοῖς ἔμενον κενά, μετὰ ταῦτα δὲ ἐφράσσοντο ὑπὸ πλακῶν, μετοπῶν καλουμένων καὶ συνήθως ἀνάγλυφα φερουσῶν. Αἱ τρίγλυφοι καὶ αἱ μετόπαι ἔφερον ὡς τέρμα ἀπλῆν ταινίαν.

Τὸ γείσον ἔχει τὴν μὲν κάθετον ἐπιφάνειαν αὐτοῦ (*σκέτο* ἐν τῇ νεωτέρᾳ τέχνῃ καλουμένην) λείαν, ἄνω μόνον ὑπὸ κυματίου, γραπτοῖς φυλλώμασι κεκοσμημένου, περιθεομένην· τὴν δὲ κάτω, κεκλιμένην καὶ γωνίαν ὀξείαν μετὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ διαζώματος ἀποτελοῦσαν. Ἐπὶ τῆς κάτω ταύτης ἐπιφανείας κεῖνται τὰ κυρίως ἀκροσάνιδα (*πρόμοχοι*) καλούμενα, ἥτοι σώματα τετράγωνα εἰκονίζοντα τὰ ἄκρα τῶν κεκλιμένων τῆς στέγης σανίδων, τεταγμένα ὑπὲρ τρίγλυφον καὶ μετόπην, καὶ φέροντα εἰς τρεῖς σειρὰς 18 ἤλους ἢ σταγόνας. Ἡ εὐθὺς ὑπὲρ τὰ ἀκροσάνιδα ταῦτα καὶ ὑπὸ τὴν κάθετον τοῦ γείσου ἐπιφάνειαν εἰσέχουσα γωνία σκοτία καλεῖται. Γείσον ἐπίσης φέρει καὶ τὸ ἀέτωμα κατὰ τὰς δύο κεκλιμένας πλευρὰς, ἀλλ' ἄνευ ἀκροσάνιδων· ὑπὲρ δὲ τὸ γείσον τοῦτο ἔρχεται ἡ ὑδρορροή κοσμουμένη συνήθως ἀνθεμίους, λεοντοκεφαλὴν δὲ κατὰ τὰ πέρατα αὐτῆς ἔχουσα.

Τὸ περιστύλιον ἔσωθεν ἠκολούθει τὰς αὐτὰς διαίρεσεις μέχρι τοῦ διαζώματος, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἔρχονται τὰ μέρη τῆς στέγης, ὡς ἐν τοῖς περὶ ναοῦ ἐξεθέσαμεν, ἀπλᾶ καὶ ὑπὸ χρωμάτων μόνον κοσμοῦμενα· αἱ κοιλότητες τῶν φατνωμάτων μικραὶ καὶ ἀβαθεῖς, οἱ *ἰμάντες* αὐτῶν, ἥτοι τὰ δισταυρούμενα μέρη τῶν πλακῶν, τῶν τὰ φατνώματα ἔχουσῶν (*στρωτήρων*), ἐπίσης ἀπλοὶ ἄνευ γλυπτικοῦ τινος κόσμου, τὰ δὲ καλυμμάτια περιαιρετὰ ἐνίοτε.

Ὁ τοίχος τοῦ σικοῦ μορφοῦται ἀναλόγως τοῦ

κίονος, πάντοτε δὲ ὁ κατώτατος αὐτοῦ δόμος εἶναι κατὰ πολὺ ὑψηλότερος τῶν λοιπῶν. Τὸ διάζωμα περιθεῖ τὸν σικόν ἐν συνεχείᾳ καὶ οὐχὶ πλέον διακεκομμένην σειρᾶν, φέρον ἀναγλύφους παραστάσεις στενὴν πάντοτε πρὸς τὴν ἐν τῷ ναῷ λατρευομένην θεότητα σχέσιν ἐχούσας. Ἐπίσης καὶ ἡ παραστάς ἀντιστοιχεῖ καθ' ἕνα πρὸς τὸν Δωρικὸν κίονα· ἀπλῆ ἄνευ θάσεως, φέρει διὰ ταινιῶν κεχωρισμένα τὰ τοῦ κιονοκράνου μέρη, οὐδέποτε δεχομένη ῥαβδώσεις ἐπὶ τοῦ σώματος.

Εἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι τὸ ἐπιστύλιον ἦτο ἀπλοῦν· ἂν καὶ τοιοῦτο ὅμως ἐλάμβανε πολλάκις διακόσμησιν πλουσιωτάτην, ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς, διὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐν συμμετρικῇ διαθέσεως ἀσπίδων ἐπιχρῶσων κ.τ.τ., οἷαι ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς προσόψεως τοῦ ἐπιστυλίου τοῦ Παρθενῶνος ὑπῆρχον.

Ἐπὶ διαφορῶν μερῶν τοῦ ναοῦ διεσώθησαν ἕλην χρωμάτων, δι' ὧν ὀλοκληρὸς ἐκοσμεῖτο· πάντα τὰ μεταβατικὰ μέλη (*σώματα* ἢ *τραβήγματα* παρὰ τοῖς νῦν καλούμενα), ἐβεβαιώθη ἤδη ὅτι ἐποικίλλοντο χρώμασιν· ἀθέβαιον εἶναι ἔτι ἂν καθ' ὀλοκληρίαν ἐχρωματίζοντο τὰ σώματα τῶν κίωνων ἢ ἐπὶ μέρους μόνον καὶ πῶς· ὁ ἐγγίνος ὑποτίθεται ὅτι ἐκοσμεῖτο περίξ ὑπὸ ὠοειδῶν ἀνεστραμμένων σχημάτων ἀνθέμια περικλειόντων ἐν χρυσοῦ περιγράμματι· ἐπὶ τοῦ ἄβακος χρυσοῦς ἐγράφετο *μαϊάνδρος* (ἸΓΓΑΘΟ ὑπὸ τῶν νῦν καλούμενος), *κόσμημα* ὠραιότατον, ἀπλοῦν ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε πολυσύνθετον, κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐλιγμῶν οὗς σχηματίζει ὁ *Μαϊάνδρος ποταμός*. Πάντα τὰ κυμάτια, ἥτοι κυματοειδεῖς ταινίαι, ἐκοσμοῦντο ὑπὸ ποικίλων φυλλωμάτων χρώματος κυανοῦ καὶ ἐρυθροῦ ἐναλλάξ· τῶν τριγλύφων αἱ ἐντομαὶ εἶχον κυανοῦν χρῶμα, αἱ δὲ μετόπαι ἐρυθρόν· αἱ ταινίαι αἱ τεματίζουσαι τὰς μετόπας ἔφερον *μαϊάνδρον*, αἱ δὲ τὰς τριγλύφους σπειροειδῆς τι *κόσμημα*· τὰ ἀκροσάνιδα τοῦ γείσου ἦσαν κυανᾶ, οἱ δ' ἐπ' αὐτῶν ἤλοι ἐρυθροί· ἐπίσης ἐρυθρὰ ἦσαν καὶ τὰ μεταξὺ τῶν ἀκροσάνιδων διαστήματα. Τὸ τύμπανον τοῦ ἀετώματος κατ' ἄλλους μὲν ἐχρυσούτο, κατ' ἄλλους δὲ κυανῷ χρώματι ἐχρωματίζετο. Καθ' ἕλου δὲ παρατηρητέον ὅτι ἡ ἀπλότης τῶν Δωρικῶν ναῶν μᾶλλον ἐπεραίνετο διὰ τῆς ἀπλῆς γραφικῆς διακοσμήσεως, ἐν ᾧ εἰς τοὺς λοιποὺς δύο προστίθεται καὶ ἡ γλυπτικῆ.

Ἐν τέλει προσθέτομεν ὅτι ὁ κίων τοῦ ῥυθμοῦ τούτου δύναται νὰ τεθῆ καὶ μεμονωμένος, ὡς ἀπλῆ στήλη, ὡς εὐρέθη εἰς ἐν ταῖς παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα ἀνασκαφαῖς, κατὰ τὸν ἕξω Κεραμικόν, ἀντικρὺ τοῦ ἀναγλύφου τοῦ εἰκονίζοντος τὸν Χάρωνα ἐν τῷ πορθμείῳ, ἀνέχων τὸ πάλαι ὑδρίαν λουτροφόρον.

Τὸ ὅλον ἐξωτερικὸν τῶν Δωρικῶν ναῶν παρέχει ὕψιν σοβαρὴν καὶ ὑψηλὴν. Οἱ κίονες μακρο-

θεν παρατηρούμενοι, ἔχουσι σύγκλισιν τινα, χάριν τῆς ἀσφαλείας τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος, ἢ δ' ἐπ' αὐτῶν ἔντασις μετριάζει τὸ ἀπότομον τῆς τοιαύτης συγκλίσεως, ἅμα δὲ παρέχει μαλακότητά τινα εἰς τὸ ἄλλως ὑπερήφανον ἐξωτερικὸν αὐτῶν. Τὸ πάχος τῶν κίωνων καὶ ἡ ἀσφάλεια μεθ' ἧς ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου ἐγείρονται εἰκονίζει ἐπιτυχέστατα τὸ θετικὸν τοῦ Δωριέως, τὸ δ' ἀφελές τῆς διακοσμῆσεως τὴν ἀπλότητα αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἀρχικῆς τῶν ναῶν κατασκευῆς· καὶ τὸ σοβαρῶς δὲ προκύπτον γείσον παρέχει οἰονοί συνωφρωμένην τὴν ὄψιν τῆς οἰκοδομῆς καὶ σέβας καὶ σιγὴν τῷ θεατῇ ἐπιβάλλουσαν, μετὰ τινος γαλήνης, ἐκ τῆς λαμπρᾶς τῶν ἀετῶν διακοσμῆσεως περιχομένης, καὶ ὑπενθυμίζουσαν τὴν σοβαρὰν τῶν ὀφρύων τοῦ κελαινεφούς Διὸς κατάνυξιν, τὴν μετὰ τῆς γαληνίου ἡρεμίας τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ μετώπου συνδεδεμένην.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν βαρὺν καὶ μεγαλοπρεπῆ Δωρικὸν ἀνεπτύχθη παρὰ τοῖς λεπτοῖς καὶ τρυφηλοῖς Ἴωσιν ὁ Ἴωνικός, φέρων καὶ οὗτος τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀναπτύξεως αὐτὸν φυλῆς, ἐλαφρόν τι δηλαδή μετὰ χάριτος καὶ κομψὸν μετὰ λαγαρότητος, ἔν τε τοῖς σχήμασι καὶ τῷ ὄλῳ, τὸ μᾶλλον ἀνεμιμένον τῆς τῶν Ἰῶνων διαίτητος ὑποδηλοῦν.

Ὁ κίων τοῦ ρυθμοῦ τούτου βαίνει ἐπὶ θάσεως συγκειμένης ἐκ σπείρας, τροχίλου καὶ δευτέρας σπείρας ἐπὶ τούτου· ἡ σπείρα εἶνε σῶμα δισκοειδὲς κυρτῶς ἐξέχον, ὁ δὲ τροχίλος ἀντιθέτως ταύτης εἰσέχον καὶ ὑπὸ ταινιῶν δύο ἄνω καὶ κάτω τερματιζόμενος· ἡ ἐπὶ τοῦ τροχίλου δευτέρα σπείρα ἔχει βραχυτέραν τὴν διάμετρον καὶ κοσμεῖται συνήθως ῥαβδώσεσιν ὀριζοντίως ἢ πλουσίῳ σπειροειδῇ κομημάτι. Ἐκτὸς ὅμως τῶν μερῶν τούτων, ἔχει, σπανιότατα ὅμως, καὶ πλίνθον τετράγωνον ὑπὸ τὴν πρώτην σπείραν, ἄλλοτε δ' ἀντὶ τετραγώνου δισκοειδῆ, ὁμοφυῆ τῷ στυλοβάτῃ καὶ ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἀναφυομένην (οἷα παρατηρεῖται ὑπὸ τοὺς κίονας τοὺς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Δ. στοᾶς τῶν Προπυλαίων τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν)· ἡ πλίνθος ὅμως λειπεί συνήθως καὶ τότε ἡ θάσις λέγεται Ἀττικουργῆς, ὡς καὶ ὅταν στερηῆται κοσμημάτων ἐπὶ τῆς σπείρας. Καὶ ἀρχικῶς μὲν ἡ θάσις αὕτη ἦτο ἀπλή, βραδύτερον ὅμως μετεβλήθη λαβοῦσα σχήματα ποικίλα καὶ πλουσίως διακοσμηθεῖσα, διότι πολλάκις ἔχει δύο τροχίλους ἀνθ' ἑνός, ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ πλίνθον, τὰ δὲ μεταβατικά αὐτῆς μέρη ἐκοσμήθησαν ἀστράγαλοις καὶ Λεσβίοις ὄρμοις· καὶ οὕτως ἀ-

πετελέσθη ἡ καθαρῶς Ἴωνικὴ βάσις.

Ἀπὸ τῆς θάσεως γίνεται ἡ μετάβασις εἰς τὸν κορμὸν διὰ ταινίας· ὁ κορμὸς δὲν μειοῦται ὡς εἰς τὸν Δωρικὸν ρυθμὸν, ἢ, ἂν συμβαῖνῃ τούτο, ἀνεπαίσθητος εἶνε ἡ ἐλάττωσις τοῦ πάχους· ἔχει ὅμως ὡς καὶ ἐκεῖνος τὴν ἔντασιν, χάριν εἰς τὸ ὅλον παρέχουσαν. Ὁ κορμὸς δέχεται ῥαβδώσεις βαθυτέρας τῶν Δωρικῶν, 24 συνήθως, περατουμένας κατὰ μῆκος οὐχὶ ὑπὸ γωνίας ἀλλ' ὑπὸ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, κάρουρος καλουμένης· πρὸς τὸ ἄνω δὲ καὶ κάτω μέρος αἱ ῥαβδώσεις τερματίζονται εἰς κογχοειδεῖς ἡμικυκλικὰς κοιλότητας πάντοτε.

Ἀπὸ τοῦ κορμοῦ πάλιν ἡ εἰς τὸ κιονόκρανον μετάβασις γίνεται διὰ ταινίας ἀπλῆς ἢ Λεσβίῳ ὄρμῳ κεκοσμημένης. Τὸ κιονόκρανον ἔχει ὑποτραχήλιον, ταινίαν πλατεῖαν, ὡς συνέχειαν τοῦ σώματος, δι' ἀνθεμίῳν κοσμουμένην· τὸ ὑποτραχήλιον τούτο δὲν ὑπάρχει πάντοτε, ἰδίᾳ εἰς τοὺς μικρῶν διαστάσεων ναοὺς, οἷος ὁ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης. Ἐπὶ τοῦ ὑποτραχήλιου ἔρχεται ὁ ἐχίνος, εἰς ὃν γίνεται πάλιν ἡ μετάβασις διὰ Λεσβίου ὄρμου· ὁ ἐχίνος εἶνε ταπεινότερος τοῦ Δωρικοῦ καὶ κοσμεῖται οὐχὶ γραπτοῖς κόσμοις, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀναγλύφοις σχήμασιν, ὧν τὰ μὲν ὡσεὶδῆ, τὰ δὲ λογοειδῆ ἐναλλάξ· ὡς ἐκ τοῦ σχήματός των ἐκλήθησαν τὰ σχήματα ταῦτα ὡὰ καὶ γλῶσσαι ὄψεων (αὐτὰ ἀπλῶς παρὰ τοῖς νῦν). Μετὰ τὸν ἐχίνον ἔρχεται λεπτῶς καὶ πλουσίως εἰργασμένη σπείρα, ἐπὶ ταύτης δὲ σῶμά τι ἐν εἶδει προσκεφαλαίου, στρώμα καλούμενον, συνστραμμένον κατὰ τὰς δύο πλαγίας προσόψεις καὶ ἀποτελοῦν διὰ τῆς συστροφῆς ταύτης τέσσαρας ἑλικας, δύο ἐφ' ἑκατέρας τῶν κυρίων προσόψεων τοῦ κίονος· κατὰ τὰς αὐτὰς προσόψεις φέρεται ἐπὶ τοῦ στρώματος ῥαβδώσεις, τὸ σχῆμα τούτου ἀκολουθούσας καὶ ἐκτεινομένας ἐπὶ τῆς τῶν ἐλικῶν περιστροφῆς, στενοῦμένας δὲ καθ' ὅσον αὕτη πρὸς τὸ τέρμα τῆς συστροφῆς, τὸν καλούμενον ὀφθαλμὸν, χωρεῖ, μέχρις ἀπλῆς γραμμῆς. Ἐπὶ δὲ τῶν δύο πλαγίων προσόψεων τοῦ κίονος δέχεται τὸ στρώμα ῥαβδώσεις κανονικὰς, τὴν συστροφὴν τῶν ἐλικῶν ἀκολουθούσας, καὶ τοὺς κανόνας αὐτῶν ἄλλοτε μὲν ἀκοσμήτους ἐχούσας, ἄλλοτε δὲ Λεσβίῳ ὄρμῳ κεκοσμημένας· πολλάκις δὲν ὑπάρχουσι ῥαβδώσεις, ταινίαι δ' ἐξῆς, δίκην ἰμάτων, καὶ οὕτως ὀνομαζόμεναι, δηλοῦσι τὴν θέσιν αὐτῶν. Εἰς τοὺς πλουσιωτέρους ναοὺς αἱ ῥαβδώσεις αὗται ἔφερον ἐλάσματα χρυσᾶ ἢλοῖς ἐγγεγομφομένα, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν κίωνων τῆς Β. τοῦ Ἐρεχθίδου προστάσεως, ἐφ' ὧν αἱ ῥαβδώσεις αὗται ἐλάσμασί τε καὶ χρώμασιν ἐναλλάξ ἐκοσμοῦντο. Εὐθύς ὑπὲρ τὸ στρώμα ἔρχεται ὁ ἄβας, ταπεινότερος πολὺ τοῦ Δωρικοῦ· αἱ πλευραὶ αὐτοῦ ἔχουσι πλαγίαν ἐκ

1. Ἀστράγαλος πᾶσα ἐν εἶδει κρῖου κυρτῶς ἐξέχουσα ταινία· Λεσβίος δὲ ὄρμος σειρά σωματίων ἐλαιομόρφων μετὰ παρενθεσιμίων ὀφθαλμῶν ἢ δισκορίων, ἅτινα κατ' ἀρχάς, ἐν τοῖς ἐκ ὄλου ναοῖς, λέγεται ὅτι ἦσαν αὐτὸ τούτου ἔλαιαι, ἐν ὄρμῳ κοσμοῦσαι τὰ μεταβατικά τῶν μελῶν τοῦ ναοῦ μέρη.

τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔσω διεύθυνσιν καὶ κοσμοῦνται ὑπὸ ὠδῶν καὶ γλωσσῶν ὄψεων, ὑπὸ μικροῦ δ' ἀνεστραμμένου ἀνθεμίου ἐκάστη τῶν τεσσάρων αὐτοῦ γωνιῶν.

Καὶ οὕτω μὲν ἔχει τὸ κιονόκρανον ἐπὶ τῶν ἄλλων κιώνων· εἰς δὲ τοὺς γωνιαίους, τοὺς ἐπὶ τῆς συμπτώσεως δηλ. τῶν δύο πλευρῶν, πρέπει νὰ δεῖξη τὴν μίαν τῶν κυρίων αὐτοῦ προσόψεων κατὰ τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν τούτων, τὴν δ' ἑτέραν κατὰ τὴν ἑτέραν, ὡς εἰκονίζον τὴν συνένωσιν τῶν γωνιαίων κιώνων ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν καὶ τὴν εἰς ἓν συγχώνευσιν αὐτῶν, διὸ ἔχει ἐξ ἑλικας ἀντὶ τεσσάρων, δύο ἐφ' ἑκατέρας τῶν ῥηθεισῶν πλευρῶν, τὰς δ' ὑπολοίπους δύο οὐχὶ πλήρεις, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἡμισυ φαινομένης ἔσωθεν, ἀποτελούσας γωνίαν ὀρθήν, σαφῶς ἐμφαίνουσιν τὴν σύνθεσιν τοῦ κιονοκράνου· αἱ δὲ δύο ἐξωτερικαὶ ἑλικας τῶν δύο κυρίων προσόψεων συναπτόμεναι κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν ἀποτελοῦσιν αὐτὴν λίαν προβεβλημένην.

Σχετικῶς πρὸς τὸν Δωρικὸν θεωρούμενος ὁ Ἴωνικὸς κίων εἶνε ὑψηλότερος αὐτοῦ, διότι ἔχει ὕψος 16-18 ἐμβατῶν.

Τὸ ἐπιστύλιον διαίρεται εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ταινίας, ὧν αἱ μὲν κατώτεραι δέχονται τὴν διὰ τῆς γραφίδος διακόσμησιν, ἡ δὲ ἀνωτέρα φέρει ἐνίοτε ἀνάγλυφα δισκοειδῆ ἢ ἀσπίδοειδῆ σχήματα (ὡς φαίνεται ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τῆς προσάσεως τῶν Καρυατίδων ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ)· περατοῦται δὲ τὸ ἐπιστύλιον, ἐν εἴδει μικροῦ γείσου, ὑπὸ κυματίου φυλλώμασιν ἀναγλύφους κεκοσμημένον καὶ ταινίας ὑπὲρ αὐτὸ, καὶ ἀστραγάλου ἢ Λεσβίου ὄρου κάτωθεν.

Ἡ ζωοφόρος ἐνταῦθα εἶνε ζώνη περιθέουσα τὸν ναὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ καὶ μὴ διακοπτομένη σειρᾷ φέρουσα ἀναγεγλυμμένας σκηνὰς διαφόρους, σχέσιν πρὸς τὴν λατρευομένην θεότητα ἐχούσας· συνήθως μία πρᾶξις διήκει δι' ὅλης τῆς ζωοφόρου, ἄλλοτε ὅμως δύο, τρεῖς ἢ καὶ τέσσαρες ἀρμονικῶς διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλας σχέσεως συνδέονται ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τοῦ ναοῦ.

Διὰ Λεσβίου ὄρου πάλιν καὶ κυματίου μετὰ ταινίας γίνεται ἡ μετὰβασις εἰς τὸ ἄνωθεν κατ' εὐθείαν ἐξέχον γείσον· τούτου ἡ μὲν κάτω ἐπιφάνεια κοιλοῦται πῶς ἤρέμα, ἡ δὲ κάθετος εἶνε ἀπλῆ φέρουσα ὡς τέρμα ὄρου, καὶ κυμάτιον καὶ ταινίαν, ἄνωθεν δὲ τοῦ γείσου τῶν ἀετωμάτων διακρίνεται καὶ τὸ σιγμοειδὲς τῆς ὑδροφόρης σχῆμα, κοσμουμένης ἀναγεγλυμμένοις ἀνθεμίοις. Τὸ γείσον ἔχει ἐνίοτε (ἀντὶ τῶν ἀκροσάνιδων τοῦ Δωρικου ῥυθμοῦ) τοὺς ὀδόντας ἢ γεισοπόδισμα, ἧτοι κυβικά σώματα ἐν γραμμῇ τεταγμένα, ὧν τὰ μετὰξὺ μεταχρᾶι καλοῦνται· τὸ γεισοπόδισμα τοῦτο ὑπάρχει κυρίως ὅταν ἡ ζωοφόρος στενωμένη δὲν ἐπιδέχεται

ἔλως διακόσμησιν γλυπτικὴν, ὡς φαίνεται ἐπὶ τῆς ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ προστάσεως τῶν Καρυατίδων. Τὸ γεισοπόδισμα τοῦτο οὐδέποτε τίθεται ὑπὸ τὸ γείσον τοῦ ἀετώματος τῶν Ἴωνικῶν ναῶν.

Ἡ στέγη τῆς στοᾶς φέρει τὰς δοκοὺς ἀναλόγως τῷ ἐπιστυλίῳ κεκοσμημένας, ἐπ' αὐτῶν δὲ κεῖνται οἱ στρωτήρες, ἧτοι τὰ τεμάχια τὰ φέροντα τὰ φατνώματα, κεκοσμημένοι ἐπὶ τῶν διασταυρώσεων αὐτῶν (ἱμάντων) ὄροις Λεσβίοις, περὶ τὰ ἀνοίγματα τῶν φατνωμάτων τεταγμένοι· τὰ ἀνοίγματα ταῦτα εἶνε βαθύτερα τῶν Δωρικῶν, σχήματος πυραμιδοειδοῦς, καὶ διαιρούμενα ὑπὸ ταινιῶν, ὄροις καὶ φυλλώμασι κεκοσμημένων, χωρίζονται εἰς τρία ἐπάλληλα κύρια μέρη· τὰ ἐπ' αὐτῶν καλυμμάτια ἔφερον ἢ γεγραμμένον χρυσοῦν ἀστέρα, ἢ ὀπὴν ἐν ἡ ἐνεγομφουτο ἐπίχρυσος τοιοῦτος, λάμπων ἐν τῷ κυανῷ χρώματι τοῦ ἐδάφους τοῦ καλυμματίου. Ὁ δὲ τοίχος τοῦ σηκοῦ καὶ ἡ παραστάς ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν διαίρεσιν καὶ διακόσμησιν τοῦ κίονος καὶ ἐν γένει τοῦ περιστυλίου· ῥαβδώσεις ὅμως οὐδέποτε δέχεται ἡ παραστάς. Ὅπως ἐν τῷ Δωρικῷ οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἴωνικῷ, οἱ ὀρθοκέραμοι κατέχουσι τὰς ἀρμοζούσας θέσεις, φέροντες ὅμως ἀνθέμια (παλμέταις νῦν λεγόμενα) ἀνάλογα τῷ ῥυθμῷ, ὃν διακοσμοῦσιν.

Ἰδιαιτέρας μνησίας ἀξία εἶνε ἡ θύρα ἢ Ἴωνική, οἷα διεμορφώθη ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ, ὡς τύπος τοῦ πλουσίου αὐτῆς σχηματισμοῦ διαμείνασα. Μεγαλοπρεπῆς ἡ Ἴωνικὴ θύρα στενοῦται πρὸς τὰ ἄνω κοσμουμένη περίξ ὑπὸ τῶν καλουμένων ζυγῶν καὶ προστομιαίων εἰς τρεῖς συνισταμένων ἐπαλλήλους ταινίας, ὧν ἡ ἀνωτάτη δέχεται ὠραίους ῥόδακας (βοζέτται)· ὡς τέρμα δ' αὐτῶν ἔρχεται μέρος κεκοσμημένον λεπτοτάτῳ καὶ χαριστάτῳ κοσμήματι. Κατὰ τὸ ἄνω μέρος ἔνθεν καὶ ἔνθεν φέρει τὰς καλουμένας παρωτίδας ἢ ὄτα, ἧτοι σώματα σιγμοειδῆ (S) ὡσεὶ ὑποβαστάζοντα τὸ ὑπέρθυρον, σχηματίζοντα δὲ διὰ συστροφῆς δύο ἀντιθέτως συστραμμένας ἑλικας, τὴν ἀνωτέραν καὶ μειζω, καὶ τὴν κατωτέραν καὶ ἐλάσσω.

Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἡ διακόσμησις τῶν Ἴωνικῶν ναῶν, οἵτινες παρέχουσι φαιδρὰν καὶ μειδιῶσαν καὶ κεκινημένην τὴν ὄψιν, ἐν ᾧ σύννου καὶ βαρὺ καὶ σοβαρὸν ἴσταται πᾶν Δωρικὸν ῥυθμὸς οἰκοδόμημα. Χαρακτῆρ ἴδιος αὐτοῦ εἶνε ἡ χάρις ἐν τῇ ἐκτελέσει καὶ ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ πλοῦτος σώφρων, ἐν τῇ διακοσμήσει, οὐχὶ οἶον ἦθελον οἱ Ῥωμαῖοι, διὰ τῆς μέχρι κόρου συσσωρεύσεως κοσμημάτων καὶ ἀναμίξεως καὶ ἀναστατώσεως τῆς τέχνης ἐκδηλοῦντες αὐτὸν, ἀλλ' ἀπλοῦς μετὰ τῆς δεούσης καλαισθησίας καὶ λεπτότητος διακεχυμένος. Ὅπως δὲ ὁ Δωρικὸς κίων δύναται ἐπιτυχέστατα νὰ παραβληθῆ πρὸς ἄνδρα σοβαρὸν, τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἴωνικὸς φαίνε-

και ως φιλάρεσκος παρθένος, τρυφερός και χαρίεις ἔμκ' διὰ τοῦτο, ὅπου τοῦτο ἐνεχώρει, δλόγλυφα παρθένων σώματα ἐτάσσοντο εἰς τὴν θέσιν τῶν κίωνων αὐτοῦ, ζωηρότερον τὴν ἰδέαν τῆς ἐλαφρότητας καὶ τρυφερότητας τοῦ ῥυθμοῦ εἰκονίζοντα. Αἱ θέσιν κίωνων ἐπέχουσαι παρθένοι αὐται ἐκαλοῦντο Καρυάτιδες. Αἱ Καρυάτιδες αὐται, οἷαι ἐν τῷ Ἐρεχθεῖῳ φαίνονται, ἔβαινον ἐπὶ πλίνθου καὶ ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸ σῶμα τοῦ κίονος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἔρχεται ὁ ἐχίνος μόνον καὶ ὁ ἄβαξ τὸν ἐχίνον θεωροῦσι τινὲς ὡς κάνιστρον, διὸ καὶ κληθῆναι θέλουσι ταύτας, ἄλλοι δὲ ὡς προσκεφάλαιον τεθὲν ἵνα μὴ ὑποφέρῃ ἡ τρυφερά τῶν νεανίδων κεφαλὴ.

Μνημεῖα τοῦ ῥυθμοῦ τούτου πλεῖστα εὐρίσκονται κατὰ τὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας, ἥτοι ἐν ταῖς Ἴωνικαῖς ἀποικίαις, ὅπου πλουσιωτέρας διακοσμήσεως καὶ εὐρυτέρας ἀναπτύξεως ἔτυχεν ὁ ῥυθμός. Ἐν Ἀθήναις δεισώθησαν δύο ναοὶ ὡς δείγματα τῶν δύο διαμορφώσεων τοῦ ῥυθμοῦ τούτου, τῆς κυρίως Ἴωνικῆς καὶ τῆς Ἀττικουργοῦς, ὁ Ναὸς τῆς Παλιᾶδος Ἀθηνᾶς καὶ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ὑποδιαίρεσις τῆς Δ. στοᾶς τῶν Προπυλαίων.

Ὁ Κορινθιακὸς ῥυθμός, συγγενὴς ὢν τῷ Ἴωνικῷ καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ πλεῖστον διαμορφωθείς, διαφέρει αὐτοῦ πολὺ κατὰ τὸ κιονόκρανον. Ὁ ῥυθμός οὗτος ἀνεφάνη περὶ τὸ 420 π. Χ. ἐφαρμοσθεὶς τὸ πρῶτον, μετὰ τὴν εὐρεσίαν του, εἰς τὸν ἐν Τεγέα ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς (400 π. Χ.) ὅπου συνυπῆρχον καὶ οἱ δύο ἄλλοι ῥυθμοί· εὐρετής δὲ ἡ διακοσμητὴς τοῦ κιονοκράνου, καθ' ἣ κυρίως διαφέρει τοῦ Ἴωνικοῦ, λέγεται Καλλιμάχος ὁ Ἀθηναῖος.

Ἡ βάσις τοῦ κίονος σύγκειται ἐκ πλίνθου τετραγώνου, σπείρας, τροχίλου καὶ δευτέρας σπείρας· τὸ σῶμα ὅμοιον τῷ Ἴωνικῷ, ὑψηλότερον ὅμως ἢ μάλλον ἐκείνου λαγαρὸν, μετὰ 24 ραβδώσεων, βαθυτέρων ἢ ἐπὶ τοῦ Ἴωνικοῦ κίονος, ληγουσῶν ἄνω εἰς τόξα ἢ ἐξεχουσῶν εἰς φύλλα πρὸς τὰ ἔξω ἡρέμα κλίνοντα, ὡς ἐπὶ τοῦ Λυσικρατείου παρατηρεῖται· καὶ οἱ κανόνες δὲ τῶν ραβδώσεων ἀποβαίνουσι παχύτεροι τῶν Ἴωνικῶν.

Ἐποτραχήλιον δὲν διακρίνεται, ἀντὶ δὲ τούτου ἀπλοῦς ἀστράγαλος ἢ ταινία ἐγγεγλυμμένη ὑπάρχει, μεθ' ἣν ἀμέσως τὸ λοιπὸν κιονόκρανον. Τούτου δὲ ἡ διαμόρφωσις ἀποδίδεται εἰς τυχαίαν συνάντησιν. Διηγοῦνται δηλαδὴ περὶ τούτου, ὅτι ἐπὶ τοῦ τάφου κόρης τινὸς ἐν Κορίνθῳ ἔθετο ἡ τροφὸς κάλαθον μετὰ τῶν συνήθων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κτερισμάτων, ἢ κατ' ἄλλους ἀθυρμάτων καὶ προσφιλῶν τῇ κόρῃ ἀντικειμένων, ἐπιθέσασα ἐπ' αὐτοῦ καὶ πλίνθον. Τῷ χρόνῳ ἐκῆ παρὰ τὸν κάλαθον ἐφύησαν ἄκανθοι, αἵτινες ἀναπτύξαν φύλλα πάντοθεν περιβαλόντα αὐτὸν

καὶ βλαστοὶ ἐξ αὐτῶν ἀνέδραμον, οἵτινες ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῶν εὐρόντες κώλυμα τὰς τέσσαρας ἐξεχούσας τῆς πλίνθου γωνίας συνεστράφησαν ὑπ' αὐτάς, καὶ οὕτω κατεκοσμήθη ἀπλούστατα ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως ὁ τάφος τῆς Κορινθίας κόρης. Τοιοῦτόν τι ἰδὼν ὁ Καλλιμάχος, τεχνικωτάτην τῆς φύσεως αὐτῆς σύνθεσιν, παντὸς καλλιτέχου τὸν ὀφθαλμὸν δυναμένην νὰ προσβάλῃ, συνέλαβεν ἀμέσως τὴν ἰδέαν διαμορφώσεως κιονοκράνου, καὶ οὕτως ἀπετέλεσε νέον ῥυθμὸν, τὸν ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως Κορινθιακὸν κληθέντα.

Οὐδὲν ἄλλο λοιπὸν εἶνε τὸ κιονόκρανον τοῦ ῥυθμοῦ τούτου, εἰ μὴ αὐτὸς ὁ κάλαθος ὑπὸ τῶν φύλλων περιβαλλόμενος καὶ τῆς πλίνθου τεραματιζόμενος. Ὁ κάλαθος εἶνε ὑψηλός, ἔχων τὸ σύνθηες τῶν ἀρχαίων καλάθων σχῆμα· τὰ δὲ φύλλα τάσσονται εἰς δύο σειράς· ἡ κατωτέρα περιλαμβάνει ὀκτὼ πλατεῖα φύλλα ἀκάνθου πρὸς τὰ ἔξω κλίνοντα. Τὰ φύλλα ταῦτα ἐνίοτε δὲν εἶνε ἀκάνθου, ἀλλ' ἄλλα τινὰ στενώτερα, ὡς ἐν τῷ Λυσικρατεῖῳ. Μετὰ τὰ τὰ ὀκτὼ ταῦτα, ὅπισθεν καὶ ἐκ τῶν μεταξὺ τούτων διαστημάτων φύονται ὀκτὼ ἕτερα, ὑψηλότερα καὶ ὠραιότερα τῶν πρώτων ἀκάνθου φύλλα πάλιν ἀρχικῶς ὅμως ἢ σειρά αὕτη ἀπετελεῖτο ὑπὸ φύλλων λογχοειδῶν, ὡς τὰ τῆς ἐλαίας (τούτων δ' ἀπομίμησις τὰ ἐπὶ τῶν κιονοκράνων τοῦ ὠρολογίου τοῦ Κυρρήστου). Ἐκ τῶν διαστημάτων τῶν μεταξὺ τῶν τῆς δευτέρας σειρᾶς φύλλων καὶ ἀκριβῶς ὅπισθεν τῶν τῆς πρώτης, συνέρχονται καυλοὶ ἀνά δύο εἰς ἐκάστην τῶν τεσσάρων πλευρῶν περικαλυπτόμενοι ὑπὸ μικροτέρων φύλλων. Οἱ καυλοὶ οὗτοι συνέρχονται ἀνά δύο ἐξ ἐκάστης πλευρᾶς εἰς τέσσαρας γωνίας, ὑπὸ τὰς τοῦ ἄνωθεν ἐπικειμένου ἄβακος, συστρεφόμενοι δ' ὑπ' αὐτάς ἀποτελοῦσι τέσσαρας γωνίας ἑλικας, ὡσεὶ ὑποστηρίζουσας τὴν ἄβακα καὶ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτοῦ κυπτούσας. Ἐκ τῶν μεγάλων τούτων καυλῶν ἐκφύονται μικρότεροι, εἰς ἕξ ἐκάστου, ἀντιθέτως περὶ τὸ μέσον τῶν πλευρῶν συστρεφόμενοι. Διὰ τῆς συμπτώσεως δὲ δύο μικροτέρων τοιούτων καυλῶν διέρχεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ἀνθέμιον ἀπολήγων καὶ μέχρι τοῦ μεσοῦ τῆς ἄνωθεν κειμένης πλευρᾶς τοῦ ἄβακος διήκων, βλαστὴς ἰσχυρὴ τὴν ἀρχὴν ἔχων ὅπισθεν τοῦ μεσαίου φύλλου τῆς δευτέρας σειρᾶς, ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς.

Ὁ ἄβαξ ἔχει τὰς πλευρὰς κεκοιλωμένας καὶ ἐν εἶδει τροχίλου, μετὰ μικροῦ γέσιου, ἐσχηματισμένας, τὰς δὲ γωνίας, ἄλλοτε μὲν λίαν ὀξείας, ἄλλοτε δὲ ἀποτετμημένας.

Ὁ κίων ὅλος γίνεται πολὺ ὑψηλότερος τοῦ Ἴωνικοῦ, τὸ ἐπιστύλιον γίνεται ταπεινότερόν πως τοῦ Ἴωνικοῦ, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ εἶνε ὁμοίωτατον, ὡς καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὸ μέρη τοῦ θριγκοῦ, μετὰ τὴν διαφορὰν ἔτι πάντοτε ὑπάρχει ὁ ἔδων-

ταῦτος κανὼν, ἦτοι οἱ ὁδόντες, ὑπὸ τὸ γαῖσον, οὐ μόνον τὸ περιθέον τὸν ναὸν ἀλλὰ καὶ τὸ κοσμοῦν τὰς πλαγίας τῶν ἀετῶν πλευρᾶς, ἔνθα οὐδέποτε ἐτίθετο εἰς τὸν Ἰωνικόν.

Ἐπὶ τούτοις σημειωτέον ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ καὶ μετὰξὺ τῶν μεταβατικῶν μερῶν τῶν δύο τελευταίων ρυθμῶν, καθ' ὅσον ὁ Κορινθιακός, ὁ γνήσιος Κορινθιακός, δὲν ἔχει τοὺς Λεσβίους ὄρμους τοῦ Ἰωνικοῦ, οὐδὲ τὰ φυλλώματα τούτου ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἐκείνου· μόνον δ' ἐπὶ τοῦ Ῥωμαιοκορινθιακοῦ παρατηρεῖται ἀνάμιξις τούτων. Τὸ σῶμα δὲ τῆς Κορινθιακῆς παραστάδος δέχεται καὶ βραδύσεις.

Τὸν ρυθμὸν τούτου ἀνέπτυξαν οἱ Ἕλληνες μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτοὺς σωφροσύνης, ὡς πλούσιον δὲ καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐγκολπωθέντες καὶ ἀγαπήσαντες οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν, σύμφωνα ταῖς τάσεις αὐτῶν, πλουσιώτερον, ἀνέμιξαν αὐτὸν ὑπ' ἀσωτίας μετὰ τοῦ Ἰωνικοῦ καὶ ἀπέτελεσαν τὸν Ῥωμαιοκορινθιακὸν ρυθμὸν, διακοινόμενον διὰ τὸν ὄγκον μᾶλλον καὶ τὸν ἀδεξίως διατιθέμενον πλούτον ἢ τὴν κομψότητα καὶ χάριν τὴν περιβάλλουσαν τὸν ἀπλοῦν Κορινθιακόν. Αὐτοῦ ὅμως τοῦ γνήσιου Κορινθιακοῦ, ὡς ἴδιος χαρακτήρ δύναται νὰ τεθῆ καὶ τὸ ὑπερήφανον καὶ ὑψηλὸν καὶ τραγὺ συνάμα, μὲ ὅλην τὴν λαγαρότητα δὲ τῶν μερῶν αὐτοῦ καὶ τι τὸ ξηρὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τρυφερὸν Ἰωνικόν.

Τοῦ γνήσιου Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ μνημεῖον ἄξιόν λόγου ἐν Ἀθήναις εἶνε τὸ Λυσικράτειον. Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, πλὴν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἄλλα μὲν μετὰ μείζονος ἄλλα δὲ μετ' ἐλάσσονος ἐπιδράσεως τῆς Ῥωμαϊκῆς τεχνοτροπίας εἶνε τὸ παρά τὸν Ἰλισὸν Ὀλύμπιον, ἢ παρ' αὐτὸ Ἀφίς τοῦ Ἀδριανοῦ, τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, τὸ Ἐρολόγιον τοῦ Κυρρήστου. Ὅπως Ῥωμαϊκὴ τὴν κατασκευὴν ἢ στοὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ οἱ δύο κίονες οἱ ὑπὲρ τὸ Θρασύλλειον, ὡς βάσεις χορηγικῶν τριπόδων ἰστάμενοι καὶ δεικνύοντες ὅτι, ὅπως ὁ Δωρικὸς, οὕτω καὶ ὁ Κορινθιακὸς κίων ἠδύνατο νὰ τεθῆ μεμονωμένος· ἔτι δὲ καὶ κίων τις ὑπὲρ τὴν στέγην ναῖσκου τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου, παρὰ τὸ θέατρον, ἀνατείνων, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ ἐκεῖ ποῦ τὸ πάλαι κείμενον ἱερὸν τοῦ ἥρωος Τοξάρτιδος, τοῦ σώσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ λοιμοῦ καὶ ἰαμακτικοῦ θεωρουμένου.

Τοιαῦτα ἐν συντομίᾳ τὰ κατὰ τοὺς τρεῖς τούτους ρυθμοὺς, καθ' ὅσον θεωροῦνται μεμονωμένοι. Γενικῶς παρατηρεῖται ὅτι ἐν ᾧ ὁ Δωρικὸς, πρὸς τῆ τελείᾳ ἁρμονίᾳ αὐτοῦ, συνάπτει τὴν ἐντύπωσιν ἀπλῆς ἰσχύος καὶ ἀσφαλῶς τεθεμελιωμένου μεγαλείου, ὁ Ἰωνικὸς προσπαθεῖ νὰ καταστή ἄρσενος δι' εὐμηκεστέρων σχημάτων καὶ μείζονος χάριτος, ἐν ᾧ πλούτον προβάλλει καὶ λαγαρότητα μείζονα τούτου ὁ εὐμηκεστερος ἀμφοτέρων Κορινθιακός.

ΙΑΚ. Χ. ΔΑΡΑΓΑΝΗΣ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξερχόμενοι τοῦ σχολείου, εἶχομεν παίξει ὀλίγον, καὶ ἐπειδὴ τὸ παιγνίδιον διήρκεσεν ἀρκετὸν χρόνον, εἶχον βραδύνει περισσώτερον παρ' ὅ,τι ἐπεθύμουν, ὅταν ἀπεφάσισα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ σχολείου μέχρι τῆς ὁδοῦ, ὅπου διεμένομεν τότε, ἔτρεξα χωρὶς νὰ σταματήσω, φέρων τὰ βιβλία ἐντὸς τῆς ζώνης μου, τὸ δὲ πιλίδιον μου κρατῶν διὰ τῶν ὁδόντων. Ἐν τούτοις, φθάσας εἰς τὴν κλίμακα, ἀνέπνευσα ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἀκριβῶς ἐφ' ὅσον ἀπηρτεῖτο χρόνον νὰ φεύρω ψευδὸς τι, ὅπως διευκολύνω τὴν εἴσοδόν μου. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐκτύπησα μετὰ τόλμης. — Καλημέρα, Δανιὴλ, μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου, ἐλθὼν νὰ μ' ἀνοιξῆς ἔργεσαι πολὺ ἀργά, φίλε μου. Καὶ ἤρχισα ν' ἀπαγγέλλω μετ' ἀναιδείας τὸ ὠραῖόν μου παραμύθιον· ἀλλ' ὁ προσφιλὴς πατήρ δὲν μ' ἀφῆκε νὰ τελειώσω, ἀλλ' ἐλύσας με ἐπὶ τοῦ στήθους του, μ' ἐνηγκαλίσθη ἐν μακρᾷ σιωπῇ. Σκέφθητε λοιπὸν πόσον ἐξεπλάγην ὑπὸ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης ἐγὼ, ὅστις περιέμενον σφοδρὰν ἐπίπληξιν. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη ὅτι εἶχομεν προσκεκλημένους εἰς δεῖπνον· ἐγνώριζον ἤδη ἐκ πείρας, ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις οὐδέποτε ἐπεπληττόμην· ἀλλ' εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐστιατόριον, εἶδον ἀμέσως ὅτι ἠπατώμην, διότι ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχον τρία μόνον πινάκια, ἐν δὲ τὸν πατέρα μου, ἕτερον διὰ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν μου καὶ τρίτον δι' ἐμέ. — Καὶ δὲν γευματίζει μεθ' ἡμῶν ἡ μήτηρ; ἠρώτησα ἐκπληκτος. — Ἡ μήτηρ σου ἀνεχώρησε, Δανιὴλ, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου μετὰ φωνῆς γλυκείας· εἶναι ἤδη εἰς τὴν Ναρβόννην, ὅπου ὁ ἀββᾶς ἀδελφός σου εἶναι πολὺ ἀσθενής. Ἐπειτα, βλέπων ὅτι ὠχρίασα, προσέθηκε σχεδὸν εὐθύμως πρὸς ἡσυχίαν μου: — Ὅταν λέγω πολὺ ἀσθενής, εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. . . Μὰς ἔγραψαν ὅτι ὁ ἀββᾶς ἦτο κλινήρης. . . Γνωρίζεις τὴν μητέρα σου. . . ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ. . . Ἐν συντόμῳ, δὲν εἶναι τίποτε. . . Ἐμπρὸς, κάθησε νὰ φάγωμεν. . . Ἀποθνήσκω ἀπὸ πείναν. Ἐκάθησα σιωπῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἡ καρδία μου ἦτο βεβαρημένη, ὅσους δὲ καὶ ἂν κατέβχλον κόπους, ἦτο ἀδύνατον νὰ σταματήσω τὰ δάκρυά μου, σκεπτόμενος ὅτι ὁ ἀββᾶς ἀδελφός μου ἦτο πολὺ ἀσθενής.

Ἐδειπνήσαμεν σιωπῶντες. . . μεμακρυσμένοι ἀλλήλων. Οὐδεὶς διελέγετο. . . Ἡ μικρὰ, καρφωμένη ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ἑδρας τῆς, ἐφλυάρει, παίζουσα μετὰ τὸ πινάκιόν τῆς καὶ μηθεὶς τὴν προσοχὴν ἐφελεύουσα· ὁ πατήρ μου ἐγεύετο ἐσπευσμένως, ἔπινε πολὺ, ἔπειτα ἐσταμάτα ἀιφνιδίως καὶ ὤνειροπόλει. . . Ἐγὼ δὲ ἀκίνητος εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς τραπέζης, οἶονεὶ κατὰ πληκτος, ἀνεμνησκόμεν τὰς ὠραίας ἐξοχικᾶς